

A kisfiú meg az üres virágcserep

Egyszer régen élt egy bölcs és boldog király. Egy bánata volt csupán: hogy nem születtek gyermekei. Sokat törte a fejét, hogyan segíthetne magán, míg egyszer remek ötlete támadt:

"Kiválasztom az ország legbecsületesebb gyermekét és örökbe fogadom."

Nyomban megparancsolta a szolgálóinak, hogy minden gyermeknek adjanak virágmagvakat, és kihirdette:

- Aki ezekből a magvakból a legszebb virágokat neveli, azt fiammá vagy lányommá fogadom!

A gyerekek buzgón nekiláttak az ültetésnek, öntözésnek, hiszen mindannyian szerettek volna a bölcs király fogadott gyermekeként élni.

Szon II is szorgalmasan öntözte a magvakat, de hiába teltek a hetek, bizony semmi eredmény nem mutatkozott: a magvak csak nem akartak kicsírázni.

"Milyen különös" - álmélkodott Szon II, s végül az édesanyjához fordult segítségért.

- Mi lehet az oka, hogy nem csíráznak ki a magvaim? - kérdezte.

- Talán másik földre kellene átültetned őket - tanácsolta anyja.

Szon II átültette a magvakat, de ott sem indultak fejlődésnek. Hamarosan felvirradt a nap, amikor a királynak meg kellett tekintenie a virágokat. Díszbe öltözött az egész város, a sok-sok gyerek meg az utcára tódult, és szorongatták a szebbnél szebb virágokat. A király sorra elhaladt előttük, de bizony egy szikrányi öröm se látszott az arcán.

Az egyik ház előtt azonban megpillantotta a pityergő Szon Ilt, aki üres virágcsereppel álldogált az utcán. Halvány mosoly derült föl a király arcán, és maga elé hívatta a kisfiút:

- Hát te meg mit állsz itt ilyen búsan ezzel az üres virágcsereppel? - kérdezte tőle.

Szon II hüppögve mesélte el, hogyan ültette el a magvakat, hogyan öntözte, gondozta, de azok mégsem indultak fejlődésnek.

A király ennek hallatára karjába kapta Szon Ilt, és boldogan kiáltotta:

- Ez az én becsületes kisfiam!

Az emberek értetlenül nézték, mi történik, és egyikük lármázni kezdett:

- Miért fogadod örökbe ezt a fiút az üres virágcsereppel?

A király ekkor így szólt:

- Minden virágmag, amit a gyermekeknek kiosztottam, főtt mag volt. Egy sem csírázhatott ki közülük.

Az emberek erre helyeslően bólogattak, a gyermekek pedig, akik a pompás virágokat szorongatták, igencsak elszégyellték magukat hiszen valamennyien más magvakat ültettek el.